ζει το χρυσοῦν και ἑτοιμάζεται νά τ. ἐναποθέσῃ εν τῷ θυλακίῳ του.

— hehé! ἠκούσθη αἴφνης τρομερα ἀνακραυγη απο τοῦ παραθύρου, ὡς εἀν ἐπρόκειτο νἀποδιωχθῇ ἁρπακτικόν ὄρνεον, επιπίπτον κατ' αμνοῦ.

Ὁ Πέτρος εστράφη μετα τρόμου και φρίκης, ὡς εαν προσέβαλε την ἀκοήν του ὁ ἦχος τηλεβόλου.

Εστράφη αποτόμως δι' ἠλεκτρικῆς επενεργείας, ἔλεγες και εἶδε θέαμα τρομερόν:

Πλαίσιον το παράθυρον, εικόνα τον Ευαγγελόπουλον, και εις το βάθος ἀπωτέρω το ἴδιον ὑποδηματοποιεῖον.

Ἐν δευτερόλεπτον διήρκεσεν ἡ φρικώδης εντύπωσις. Κατεφωρᾶτο!... Κλέπτης!... Εἷς παλμὸς ισχυρος και τετέλεσται! Ωχρίασε και κατέπεσε νεκρὸς εκ συγκοπῆς, ενῷ εκύλα το νόμισμα, εκφυγον τῶν ψυχρῶν χειρῶν του. Ὁ δοῦπος τοῦ σώματος ηκούσθη βαρύς· αντήχησαν πέριξ τα μέταλλα, ενῷ το χρυσοῦν κερμάτιον ανύψου ὑπερ πάντας εν τῇ πτώσει τον οξυν και καθαρον αυτοῦ ἦχον.

Ὁ Ευαγγελόπουλος εισῆλθεν. Εἶχε παρατηρήσει στραφεις κατα σύμπτωσιν τον Πέτρον προχωροῦντα με μυστηριώδη τρόπον προς το καταστημά του. Ὑπώπτευσε κάτι και επέστρεψεν ευθυς, χωρις να πληρώσῃ το ποτήριόν του.

Απὸ τοῦ παραθύρου του εἶδε την ὑπόνοιάν του αληθεύουσαν.

Ανήγειρεν εισερχόμενος πρῶτον το νόμισμα και εἶτα επλησίασε τον νεκρόν.

*
* *

Εξηγνίσθη δια τοῦ θανάτου. Το δικαστήριον τῆς καρδίας του τον εκήρυξεν ἔνοχον, τον κατεδίκασε, και η φύσις εξετέλεσε το ἔργον τοῦ δημίου. Αλλ' ἦτο ἁγνος και ἄνευ τούτου. Ἁπλούστατος δ' εἶνε ὁ συλλογισμός: Εαν αληθεύῃ — και αληθεύει — ὅτι ὁ πεπωρωμένος και μέχρις οστέων διεφθαρμένος δὲν πτοεῖται, αλλα διαμένει θρασυς και προπετης μετά τας ισχυρας κρίσεις, τί εἶνε εκεῖνος οὑτινος συγκόπτεται αίφνης ἡ καρδία με μίαν ανακραυγήν;

*
* *

Θαυμαστη ἡ απάθεια μεθ' ἧς ὁ γερω-Βαρίδης ὑπεδέχθη το θλιβερον ἄγγελμα.

— Εαν απέθνησκε χωρὶς να κλέψῃ, εἶπε, θα ἦτο κακόν· εαν ἔκλεπτε χωρὶς ναποθάνῃ θα ἦτο χειρότερον. Τόρα ὅμως που ἔκλεψε συγχρόνως και απέθανε, δέν με μέλλει· το ἐν καταστρέφει το ἄλλο και δια τοῦτο δεν λυποῦμαι.

— Το καλλίτερο θᾶταν οὐτε νὰ κλέψῃ οὐτε να πεθάνῃ! — προςέθηκεν ἡ ταλαινα μ ή τ η ρ.

1886

Γρηγοριος Δ. Ξενοπουλος.

ΕΚΑΣΤΟΣ ΤΟΜΟΣ
ΤΩΝ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ:
Ἄδετος δρ. 5. — Δεδεμένος δρ 7. —
Ὁμοῦ Α' καὶ Β' τόμ. δεδεμέν. » 12,50

ΛΕΥΚΗ ΛΟΡΖΥ

[Διήγημα ἐκ τῶν τοῦ *Αἰμυλίου Σουβέστρ*].

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ἀλέξιος ἐποίησεν ὀργίλον κίνημα, ὅπερ παράυτα κατέστειλεν.

— Ἄκουσον, Βόργο, εἶπε δι' ἀποφασιστικοῦ τόνου, ἂν ἡ τύχη δὲν σ' ἔκαμε νὰ μὲ συναντήσῃς, οὔτε σὺ οὔτε ὁ Γρηγόριος θὰ ἠκούετε νὰ γίνηται τοῦ λοιποῦ λόγος περὶ ἐμοῦ. Ἀφ' οὗ ὅμως ἦλθες, θὰ μάθῃς τὰ πάντα. Ἀγαπῶ τὴν Λευκὴν Λορζύ, θέλω νὰ γίνῃ σύζυγός μου καὶ χάριν αὐτῆς παραιτοῦμαι ἀπὸ τὴν αὐλήν. Ἐπανέλθε πρὸς τὴν Αἰκατερίνην, ἐξακολούθησε μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου τὸν βίον τῶν πανουργιῶν καὶ τῶν φόνων. Εἰς ἐμὲ τὸ παρελθὸν μοὶ ἐμποιεῖ φρίκην· τὸ ἀπεξεδύθην ὡς αἱμοσταγὲς ἔνδυμα καὶ θέλω νὰ μείνω διὰ παντὸς κεχωρισμένος ἀπ' αὐτοῦ.

— Καὶ τί θ' ἀπογίνῃ τότε ἡ ὑπόσχεσίς σου;

— Ποία;

— Ἐλησμόνησες ὅτι θυγάτηρ τις τῆς αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ κρύπτεται ἐν Ἰταλίᾳ, τὴν ὁποίαν ὡρκίσθης ν' ἀνακαλύψῃς καὶ νὰ παραδώσῃς;

Ὁ Ἀλέξιος ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς.

— Ἀληθῶς, εἶπεν· ἐδέχθην τὴν ἐντολὴν ταύτην, ἀλλ' ὁ Θεὸς μοῦ ἐφείσθη τὸ δυστύχημα ἵνα τὴν ἐκπληρώσω, ἡ δὲ Αἰκατερίνη ἂς ἐμπιστευθῇ ταύτην εἰς ἄλλον τινὰ κάλλιον ἀνθιστάμενον κατὰ τῶν τύψεων τοῦ συνειδότος. Ἐγὼ ἀπαλλάττω ἐμαυτὸν πάντων τῶν ὑποχρεώσεών μου· δὲν εἶμαι πλέον οὔτε Ῥῶσος, οὔτε αὐλικός, ἀλλ' ἄνθρωπος ζητῶν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν.

— Οὐδόλως δικαιοῦσαι νὰ τὴν ζητήσῃς ἐνταῦθα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβὰν δι' εὐσταθοῦς φωνῆς. Ὁ ἀδελφὸς δὲν δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸ μέσον τῆς μάχης, ἵνα καθήσῃ ἀμέριμνος. Ὅταν ὁ Γρηγόριος σ' ἔχῃ πλησίον του, χρησιμεύει ὁ εἷς πρὸς τὸν ἕτερον ὡς ἀσπὶς· καθ' ὃν χρόνον ὁ μὲν ἀγρυπνεῖ, ὁ ἕτερος δύναται νὰ κοιμηθῇ, οἱ δὲ ἐχθροί σας πάντοτε εὑρίσκουν ἐν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν ξιφῶν σας ἐκτὸς τῆς θήκης. Ἀλλὰ μόνος τί θέλεις νὰ γείνῃ; Ὀφείλεις σεαυτὸν πρὸς ἐκεῖνον ὅπως καὶ ἐκεῖνος πρὸς σέ, διότι ἀμφότεροι εἶσθε τὸ ἥμισυ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο πρέπει ἀπὸ κοινοῦ νὰ ὑπερασπισθῆτε, καὶ νὰ τηρήσητε τὴν ἰσχὺν τοῦ οἴκου σας. Διατί ὁμιλεῖς περὶ ἡσυχίας, ἀφ' οὗ εἶσαι νέος καὶ ἰσχυρός; Δὲν ἔχεις λοιπὸν πλέον οὔτε μῖσος, οὔτε φιλοδοξίαν; Ἄ! ὁ ἥλιος τῆς Ἰταλίας διέλυσε τοιουτοτρόπως τὴν καρδίαν σου! Ὁ τόπος αὐτὸς ὁμοιάζει πρὸς γυναικεῖον τιμώνιον, διότι ἐν αὐτῷ μόνον μεθυστικὰς εὐῳδίας αἰσθάνεταί τις, καὶ θερμὰς αὔρας αἵτινες ἀποχαυνοῦσι. Θὰ ἐξέλθῃς ὅμως ἀπὸ τῆς νάρκης ταύτης διὰ ν' ἀναζητήσῃς τὴν θυγατέρα τῆς Ἐλισάβετ. Ἂν ἐπιτύχῃς, ὁ ἀδελφός σου θὰ σὲ νυμφεύσῃ εἰς Ῥωσίαν μὲ νέαν ἐξ οἰκογενείας, ἥτις θὰ καταστήσῃ τὴν οἰκογένειάν σου τὴν ἰσχυροτέραν τῆς Εὐρώπης. Παραιτήθητι λοιπὸν τῆς Λευκῆς Λορζύ, ὀφείλεις καὶ πρέπει.

Ὁ νεαρὸς Ἀλέξιος δυσκόλως συνεκράτησεν ἑαυτόν, καθ' ὅσον ὁ Ἰβὰν ὁμίλει· ὅτε οὗτος ἔπαυσεν, ἐδράξατο τοῦ βραχίονός του βιαίως καὶ διὰ φωνῆς, ἣν ἡ ὀργὴ καθίστα τρομώδη·

— Αὐτὰ μόνον σοὶ ἀποκρίνομαι, εἶπεν· αὐτὴν ταύτην τὴν νύκτα μάλιστα, ὀλίγον μετὰ τὸ μεσονύκτιον, νυμφεύομαι τὴν Λευκὴν Λορζὺ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Παύλου. Αἱ θύραι θὰ ὦσιν ἀνοικταὶ καὶ θὰ δυνηθῇς νὰ μᾶς ἴδῃς πρὸ τῆς ἁγίας τραπέζης.

— Θὰ ἦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Ῥῶσος.

— Μετ' ὀλίγον λοιπόν, Βόργο.

— Μετ' ὀλίγον, Ἀλέξιε.

Ἀμφότεροι ἐχαιρέτισαν ἀλλήλους διὰ τῆς χειρός, καὶ ὁ Ἰβὰν ἐξῆλθε.

Γ'

Μείνας μόνος ὁ νεανίας ἤρξατο μετ' ἀνησυχίας νὰ σκέπτηται τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἰβὰν Βόργου καὶ τὰ ἐπακολουθήματα ἅτινα ἠδύνατο νὰ ἔχῃ αὕτη.

Ὁ Ἰβὰν δὲν ἦτο ἄνθρωπος συνήθης οὔτε ἐκ τῆς θέσεώς του οὔτε ἐκ φύσεως. Παλαιὸς σύντροφος τοῦ Γρηγορίου ἐν τῷ στρατῷ, προσεκολλήθη εἰς αὐτὸν μετὰ δυσκόλως ἐννοουμένης ἀγάπης. Ἀδύνατον ν' ἀποκαλέσῃ τις φιλίαν τὴν δουλικὴν ταύτην ἀφοσίωσιν. Ἄλλως τε ἡ προσκόλλησις αὕτη δὲν ἦτο ὑποταγὴ κατωτέρας φύσεως πρὸς ἔξοχόν τι πνεῦμα, διότι ὁ Ἰβὰν ἦτο ἀγχίνους, ἐπιδέξιος καὶ ἐπίμων. Ἠδιαφόρει διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἀνύψωσιν, καὶ τὴν φιλοδοξίαν του ὁ Βόργος ἔθηκεν ἐν τῇ τῶν δύο ἀδελφῶν, καὶ τοῦτο ἦτο τὸ μέγα ἔργον δι' ὃ ἀδιακόπως εἰργάζετο. Ἐγκλήματα ἢ προδοσίας, οὐδὲν ἀπεχθάνετο ἵνα κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦτον. Βλέπων μεγαλυνομένους τὸν Γρηγόριον καὶ τὸν Ἀλέξιον ᾐσθάνετο τὴν αὐτὴν εὐχαρίστησιν ἣν καὶ ὁ φιλάργυρος βλέπων αὐξανόμενον τὸν θησαυρόν του· ἦτο τοῦτο ἀπόκρυφος συγκίνησις, θρίαμβος ἀφανής, αἴσθημα δυνάμεως ὅπερ μόνος ἐγίγνωσκεν. Ἄλλως τε ἀφωσιωμένος πρὸς τὴν φαντασίαν του, ὅπως ἅπαντες οἱ φανατικοί, θὰ ἐφόνευε τοὺς προστατευομένους του μᾶλλον παρὰ νὰ τοὺς ἄφινε νὰ ἐκπέσωσι. Δὲν ἤθελε τὴν εὐτυχίαν των, ἀλλὰ τὴν ἀνύψωσίν των, οὐδ' ἠγάπα τούτους, ἀλλὰ τὴν ἰδέαν του μόνον.

Ὁ Ἀλέξιος ἐγνώριζε τὴν ἀγρίαν ταύτην φύσιν καὶ εὐλόγως ἐφοβεῖτο πᾶν ὅ,τι ἡ τυραννικὴ ἀφοσίωσις τοῦ Ἰβὰν ἠδύνατο νὰ κάμῃ. Οὐδὲν ἐκ τῶν φιλοδόξων σχεδίων τοῦ Γρηγορίου ἠγνόει, ἄλλως τε. Μέχρι τότε ἤλπισε, καταλείπων τὴν Κροζίαν εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον του, νὰ διαφύγῃ τὰς ἐρεύνας των, τώρα ὅμως ὅτε ἀνεκαλύφθη, πῶς νὰ φύγῃ;

Ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἡ φυγή του ἐγίνετο ταχεῖα, ὁ Ἰβὰν ἤθελεν ἐπανεύρῃ τὰ ἴχνη του.

* * B.

Ἕπεται συνέχεια.

Τυπογραφεῖον Ἑστίας, ὁδὸς Πατρίων ἀριθ. 3.